

שלומי זרחין

דבורת דבש ניזונה מסוכריה על מקל שהושלכה על הדשא הסינתטי בגן שעשועים במודיעין. יוני 2018 | צילום: שלומי זרחין

על הדבש ועל העוקץ

[תמונה אחת](#)

גיליון סתיו 2018 / כרך 9 (3)

12 באוקטובר, 2018

ולבד היותה יצרנית דבש, תרומתה העיקרית של דבורת הדבש (*Apis mellifera*) היא בהאבקה של גידולי החקלאות השונים ושל שפע פריחת הבר בארץ. בישראל כ-100,000 כוורות שמאביקות גידולים שונים, ובהם השקד בחורף, האבוקדו והתפוח באביב, והחמנית, האבטיח ומיני דלועים נוספים בקיץ. ענף גידול הדבורים בישראל ניצב מול שלושה איומים עיקריים: אקרית הוורואה (*Varroa destructor*) – טפילה של דבורת הדבש ונשאת של וירוסים קטלניים; ריסוס חומרי הדברה, בעיקר בשטחים חקלאיים, שמטרתם לפגוע במזיקים בגידולים השונים, אך תוך כדי כך הם פוגעים גם בחרקים מועילים ודבורת הדבש ביניהם; צמצום שטחי המרעה של הדבורים.

דבורת הדבש ניזונה מהצומח ואוספת מהפרחים שני סוגי מזון עיקריים: צוף ואבקת פרחים. הצוף מעניק סוכר ואנרגיה בתזונה, ואבקת הפרחים מספקת חלבונים שמאפשרים את התפתחות מושבת הדבורים. צמצום שטחי המרעה בישראל, על סיבותיו השונות, מגביל את כמות המזון העומדת לרשות הדבורים, פוגע בהתפתחות הכוורות, וגורם לדבורת הדבש לאסוף מזון ממקורות שאינם טבעיים לה, דוגמת זה שבתמונה.